

[Erlendsson]

skulle modtage gaver, som det danske samfund meget snart skal til, fordi vi ikke kan styre vores egen økonomi.

Her er et område, hvor vi kunne begynde at træffe de rigtige beslutninger. Vi træffer igen den gale beslutning med støtte fra befolkningsgrupper, som intet skal yde. Det er forkert.

Formanden:

Vi plejer ved behandlingen af det første af en række lovforslag, som vi har til tredje behandling, hvor de jo skal behandles hver for sig, fordi der skal stemmes hver for sig, at være meget tolerante med hensyn til, skal vi sige bredde og omfang af indlæg. Jeg håber ikke, det fortsætter i samme omfang ved de følgende, og derfor har jeg ikke på noget tidspunkt i dag mindet nogen af ordførerne om, at det strengt taget var lovforslag nr. L 227, vi behandlede, fordi jeg betragtede det som en rimelig dækning af en debat, vi har haft gående i den sidste uge.

Om de spørgsmål af rent forfatningsmæssig karakter, som det ubestrideligt er, der er rejst her gentagne gange af første næstformand, hører hjemme inden for denne tolerance, er et spørgsmål, som jeg senere vil drøfte med mine kolleger i præsidiet.

Torben Krogh (SF):

Hr. Ellemann-Jensen kaldte de lovforslag, der her er til behandling, den største økonomiske stramning nogen sinde. Det er nok sandt. Men det er også et indgreb, der rammer ganske dybt i samfundets struktur; jeg tænker her på det lokale selvstyre.

Det blev påvirket ganske betydeligt af den aftale eller det forlig – hvad man nu vil kalde det – der blev indgået i nat. Hr. Ellemann-Jensen kaldte det noget positivt, og han talte om en aftale med kommunerne, men det er det jo ikke. Det er en aftale med Kommunernes Landsforening, og skal den holdes, kræver det, at kommunerne retter sig efter det, der er besluttet på centralt plan. Jeg tror, man skal være opmærksom på, at der her er sket noget, der meget let kan skabe præcedens. Det vil være fristende for regeringen i fremtiden at inddrage kommunerne og amterne på denne måde, hver gang der skal føres statslig krisepolitik.

Jeg synes, det er interessant, at netop partiet venstre står for denne politik, for venstre har jo tidligere haft meget travlt med at fortælle, hvordan det ville arbejde for det nære, det lokale, samfund. Men nu tør altså hverken venstre eller socialdemokratiet stole på deres egne folk i kommunalbestyrelser og amtsråd. For det er jo pointen ved det, der er sket, den aftale, der er truffet: man tør ikke stole på, at venstrefolk og socialdemokrater i den lokale politik uden videre agter at føre den udgiftspolitik, som regeringen ønsker de skal.

En af de mange negative følger af den krisepolitik, der nu føres, er derfor en yderligere centralisering. Først lægger man en række nye store opgaver ud til kommunerne og amterne her op igennem 1970'erne – det skete under megen tale om nærdemokrati og lokalt selvstyre – men når man så skal til at forvalte det, når det naturnødvendigt koster flere penge, altså når konsekvenserne melder sig, ja, så strammer man til og centraliserer.

Jeg tror, det er meget væsentligt, at man er opmærksom på, at der som sagt her kan ligge et præcedens, der betyder, at amter og kommuner i fremtiden i langt stærkere grad bliver trukket ind, og det vil være uhyre betænkeligt, hvis man fortsat mener noget med et nærdemokratisk samfund.

Wilhelm (VS):

Mit partis ordfører i denne sag, hr. Waldorff, har redegjort for vor stilling til selve indgrebet. Jeg skal kort kommentere to ting, der i øvrigt er indgået i debatten. Først handelsministerens erklæring om transportforbuddet, som det vel retteligt burde betegnes. Det var jo klart på forhånd, at det var så umuligt og så groft asocialt, at det måtte falde – det har opinionen sørget for – og jeg skal derfor ikke kommentere selve erklæringen, men kun den måde, handelsministeren fik sin bemyndigelse på, regeringspartiernes optræden i energipolitisk udvalg, en optræden, som nu er sat kraftigt i relief af handelsministerens tilbagetrækning her i dag. Det var jo kun de 11 regeringspartimedlemmer, der trumfede den igennem mod samtlige andre partiers ti medlemmer. Og da man opdagede, at man var nødt til at fylde stolene, måtte det ske ved, at man afbrød mødet og gik ud og hentede socialdemokrater og venstrefolk i ni-